

TBILISI – deel 1

Het moest er eens van komen, mijn hersenen aan het werk zetten. Wat weet een mens over Georgië? Nog niet te veel, enkel dat een jaartje geleden de Russen waren binnengevallen, dat er enkele Georgiërs in de Pelikaanstraat te Antwerpen een winkeltje hebben en dat is het ongeveer. Welgeteld één boekje heb ik gevonden en dan staan er nog twee buurlanden in (namelijk Armenië en Azerbeidzjan), dus veel is het niet. Gelukkig bestaat er nog zoiets als internet waar er wel wat te vinden is over Georgië en voornamelijk over de hoofdstad Tbilisi, want dat wordt ons reisdoel. Ter info : Tbilisi ligt in het dal van de Mtkvari, een rivier die de stad in twee delen splitst. Het was vroeger de enige toegangspoort door het Kaukasusgebergte (je hebt gelijk Jos, toch nog iemand die iets van aardrijkskunde kent). Ze hebben er dus veel volk over de vloer gehad, namelijk Perzen, Turken, Russen en nu de supporters van Ilse. Vermits het een jong gebergte is, zijn er veel warmwaterbronnen, Tbilisi dankt zijn naam dan ook aan deze bronnen (tbili = warm), een aardbeving behoort ook tot de mogelijkheden. Voor het overige kan ik U nog melden dat het land een paradijs is voor wie van ongerepte natuur houdt, dat er ongeveer vijf miljoen inwoners zijn, in het noorden grenst Georgië aan Rusland in het westen aan de Zwarte Zee, ten zuiden Turkije en Armenië en langs het oosten Azerbeidzjan. Niemand weet waar Georgiërs precies vandaan komen, ze hebben een eigen taal en een alfabet dat één der oudste ter wereld is. Zo, genoeg gezeverd, we vertrekken.

Van al onze reizen is dit de kleinste delegatie "Ilse Heylen supporters" die afgevaardigd wordt, maar zeker niet de minste. Patrick en Marijntje, Jos, Oswald, Guy (dat ben ik) en een nieuwkomer Jan, vriend van Jos. Ditmaal vertrekken we niet uit Zaventem doch via Schiphol. Om kwart na vijf ('s morgens) sta ik klaar. Onze weg verloopt via Essen waar een taxibusje ons zal voeren naar de luchthaven. Zonder problemen worden we op tijd afgezet in Schiphol. Je kunt nooit raden wie er nog zit te wachten, heel de Belgische judodelegatie (wat zouden die gaan doen?). We zitten inderdaad op dezelfde vlucht als onze judoka's, coaches, enz. De vlucht verloopt zonder problemen, hoewel wat we daar te eten kregen was niet te vre***. Enkele dagen voor ons vertrek nam ik ook contact via mail met het consulaat te Tbilisi. Ik kreeg vlug antwoord van een zekere Pierre Orloff. Tijdens de vlucht herlees ik waar we vooral moeten op letten. Georgiërs zijn macho's als ze met de wagen rijden, geen probleem voor ons want we hebben Peking meegemaakt. Ze zijn ook zeer gastvrij en hebben de neiging om hun gasten meer te laten drinken dan goed voor ze is, ook geen probleem want wij drinken (allé bijna) niet. Begeef je 's avonds niet alleen in onverlichte straten. Vermits we altijd in groep blijven en vroeg??? gaan slapen kan dit ook geen probleem zijn. Ten laatste, noem Georgiërs geen Russen of het zit er tegen, we zullen het onthouden en moesten we toch "ambras" krijgen, mochten we steeds de Pierre bellen. Ik zal mijn gordel maar vastmaken want na een vlucht van vier uur gaan we landen.

We zijn nog geen minuut uit het vliegtuig of we zijn er al twee uur. Inderdaad het tijdsverschil met België bedraagt twee uur. Bij de paspoortcontrole moeten we in de lens van een toestelletje kijken, ik hoop dat mijn haar goed ligt, wie weet wat ze met die foto's gaan doen? Groot is de luchthaven niet, we gaan ons naar de transportbanden om onze bagage af te halen, er zijn er wel drie, doch enkel de middelste werkt, geen probleem dus om te weten waar we onze bagage moeten afhalen. Eerst geld wisselen, de munteenheid is de Lari en komt ongeveer overeen met vijftig cent (om het gemakkelijk te maken één euro is twee Lari). We nemen afscheid van onze judoka's, want deze werden afgehaald met een bus, of toch iets dat er op trok, er stonden wielen onder en het reed en hiermee is dan ook alles gezegd. Jos, Jan en Patrick zitten al in een taxi, ik volg een chauffeur, doch de andere taxichauffeurs beginnen van hun oren te maken, het scheen een zwartwerker te zijn, we zullen dan maar wijselijk een officiële taxi nemen. Het oude stadsgedeelte van Tbilisi ligt ongeveer 15 km van de luchthaven. Onderweg geven we onze ogen de kost, de streek is heuvelachtig, langs de baan staan er kleine boerderijen en meestal vervallen huizen; koeien, kippen, schapen lopen er vrij rond, omheiningen zijn niet te bekennen. We wanen ons terug in de Middeleeuwen. Iedereen rijdt er maar op los, verkeersregels zijn niet van toepassing. Als nationale sport staat claxonneren op nummer één. Het wordt drukker en drukker, er duiken troosteloze flatgebouwen op, alles is vuil en niet onderhouden. Via een wirwar van kleine straatjes komen we aan de Mtkvari rivier, die Tbilisi in twee delen splitst. Wij moeten naar de overzijde want ons hotel bevindt zich in de oude stad (Old Town). Vermits witte lijnen op de baan geen betekenis hebben ontstaan er al vlug vier rijvakken naast elkaar en slechts één blijft er over om naar de andere kant te geraken, in een mierennest gaat het er ordelijker aan toe. Er komt een agent naar onze taxi en ik denk ('k ben er zelfs zeker van) dat die iets tegen onze chauffeur vertelde wat zeker niet naar de zin van deze laatste was. We worden dan ook aangemaand om aan de kant te gaan staan. Na wat roepen (die mannen hun potje kookt vlug over)

moet de chauffeur uitstappen en zijn documenten laten zien, hij wordt prompt door twee andere agenten in de boeien geslagen en in de politiewagen gezet. En daar zaten we dan, in een taxi zonder chauffeur, sprakeloos en met een vragende blik in de ogen, wat nu? De agent komt naar ons en begint zich te excuseren, gelukkig heb ik het adres van ons hotel. Eén telefoontje van de agent en enkele minuten later staat er een andere taxi, overstappen en wegwezen. Wisten wij veel dat ons hotel slechts tweehonderd meter verder lag. Het enige positieve was, dat we slechts vijf Lari moesten betalen (kon die chauffeur toch niet teruggeven op tien Lari zeker, straf hé!) in plaats van twintig. Van een goed begin gesproken, ons eerste uur Georgië zullen we niet vlug vergeten.

Via een schutting komen we op een binnenplaats, hier is duidelijk nog veel werk aan de winkel. Ons hotel ziet er echter prima uit, langs de buitenzijde toch, over de kamers mochten we zeker niet klagen, het hotel was nog niet lang in een nieuw kleedje gestoken en was zijn twee sterren meer dan waard. Patrick en Marijntje schoten de hoofdvogel af, zij waren de trotse bezitters van een jacuzzi, hun living met open haard leek meer op een balzaal, rondom was er een prachtig terras. De slaapkamer mocht er ook wezen, enkel de matras kon beter, doch daar kunnen wij niet over oordelen (we hebben het enkel van horen zeggen).

De schemering valt en het is kil, doch dit belet ons niet om de buurt te verkennen. Vermits wij zeer vrome mensen zijn gaan we op kerkbezoek, het eerste (en er zullen er nog vele volgen) in de rij is de Sioni Cathedral die stamt uit de 6de of 7de eeuw, deze werd meerdere malen verwoest en terug opgebouwd, de laatste restauratie vond plaats in 1990. Een prachtig versierde kerk waar een relikwie (een kruis) van de heilige Nino wordt bewaard. De legende leert ons dat dit kruis omweven is met wijnstokken die vasthangen met het haar van de heilige. Een replica hiervan hangt naast het altaar. Het echte is veilig opgeborgen. (zie je wel, ze wisten dat wij kwamen!). Onze tocht gaat verder langs pleintjes, waar vele beelden staan. We zitten midden in de uitgangsbuurt, doch veel stelt het niet voor, een stuk of zes autovrije straten, doch wel gezellig. We zoeken er een keurig restaurantje uit, met de wat vreemde naam "KGB is watching you!". Het leek meer op een eet- en praatcafé en stipt om 21u komt er nog iemand een deuntje spelen. Vier van onze groep besluiten om Gregoriaans te eten, in ons boekje stond namelijk een typisch gerecht dat overal te verkrijgen was, namelijk Khachapuri, best te vergelijken met een pizza. We bestellen dus vier stuks, aan het gezicht van de ober te zien, hebben we precies iets verkeerd gezegd, hij legt ons uit dat één Khachapuri uit zes stukken bestaat, ja, als je een pizza in zes verdeeld, heb je ook zes stukken, zo ver weten we het ook wel. Doch om hem gerust te stellen zullen we er maar twee nemen, we kunnen altijd bijbestellen. Gelukkig waren het er maar twee, en dan kregen we ze nog niet helemaal op. Het is inderdaad zeer zwaar gerecht, het is een deeg met gesmolten kaas en smaakt wel wat naar de zoute kant. Na twee stukken geven we het op, niet dat het slecht was, maar genoeg is genoeg. Tijd om te gaan slapen, we keren terug, richting hotel. Ik en mijn kamergenoot Oswald slapen op de bovenste verdieping. Aan het raam hebben we een prachtig uitzicht over de stad. Alle voornamen gebouwen zijn verlicht en dit geeft een feeëriek schouwspel. Alle middeleeuwse kerkjes zien er zo harmonieus uit, dat je zou denken dat onze Lieve Heer zelf ze daar heeft neergezet. Slaapwel en tot morgen.